

Punkt...

Punkten markerar en position i rummet. Den har varken längd, bredd eller djup. Punkten är statisk, utan riktning, centraliserad. Trots dessa konceptuella avgränsningar markerar punkten sin närvaro. I centrum av rummet är den stabil och i vila. Förskjuten från mitten skapar den genast en spänning mellan sig och omgivningen.

En punkt är en punkt, men en rad av punkter formar en linje. Vad händer med punkten i upprepningen? Punkterna smälter samman till en yta i betraktarens öga i avståndet. Denna teknik använde neoimpressionisterna på 1880-talet i sitt oljemåleri. I en uppförstorad digital bild synliggörs pixlarna eller punkterna som bilden är uppbyggd av och tar över motivet.

Punkterna vi ser på väggen lyfter frågor om perception; om vad ljus, färg, metall, rytm och rörelse innebär. Kan en punkt bli materiell och en ha en materialitet, en åldrande yta? Kan punkten ha ett budskap (förutom att sätta stopp och därmed markera en ny början)?

För den franske filosofen Maurice Merleau-Ponty har det taktila, och inte bara synen, en avgörande plats för vad vi ser och uppfattar. Han framhåller i "The Intertwining – The Chiasm" (1968) att våra sedda upplevelser har samhörighet med beröring – det är samma kropp, samma betraktare, som ser och känner. Det fysiskt berörda tillhör känselsinnet, men det taktila materialet uppfattas också av ögat.

Punkten övergår från att vara idé till fysiskt objekt. Allt beror på betraktaren. Häng med!
Punkt.

